

Quadern de teatre 'Petits suïcidis', a La Seca, destil·la frescor amb els mínims recursos, mentre que 'T-error', al TNC, voreja l'enginy i s'encalla en els bucles

De La Seca a la Meca



Francesc Massip

Barcelona

Tots els diumenges de gener La Seca acull una petita joia del teatre d'objectes animats. *Petits suïcidis* és un espectacle que va crear Gyula

Molnár per al Teatro delle Briciole, una de les millors companyies italianes de titelles, i que aquí incorpora Carles Cañellas amb especial fascinació. Assegut al davant d'una taula blanca, Cañellas va traient uns pocs objectes quotidians que anima i converteix en personatges i construeix un món bigarrat, imaginatiu i encisador. De primer és la tragèdia gasosa d'un Alka-Seltzer, una solitària pastilla que és discriminada per una colla de bombons amb embolcalls vistosos que li fan el buit i no l'accepten en les seves diversions. Fins i tot prova d'entrar en el joc disfressant-se de caramel, però ni així. Desesperat, el comprimit efervescent s'enfila a un got ple d'aigua, s'hi aboca i es fon. Cada personatge és caracteritzat pels distintos sorollets bucals del seu manipulador, que crea ritmes i cadències expressives, com quan singularitza la brasilera Pita, un granet de café com una *peladilla* xamosa i atractiva que fa perdre el cap a Jörg, jove misto suec que es consumeix d'amor per ella quan assisteix a la cremosa metamorfosi del café sòlid en destil·lat líquid. L'espectacle culmina amb un cant al temps que passa



Òscar Castellví i David Vert, en un instant de 'T-error', de Jordi Oriol, al TNC ■ DAVID RUANO

El primer T6 de la temporada parla sobre el bloqueig d'un autor en rebre un encàrrec d'un teatre de pes

i les traces que deixa en el camí de la vida: un camp llaurat de café molt que és sollat per les evacuacions d'un tub de crema d'afaitar que va fent cagallons aquí i allà fins que un coco pelut li passa per sobre i el deixa sense pasta. Fòtils de la vida diària que cobren màgia i personalitat amb les mans i la veu camaleònica de Cañelles, en l'espai més petit de La Seca, la sala Robert Houdin.

Tot el que a La Seca és migradesa de recursos, austeritat ra-

dical i mitjans escassos, a la Meca del TNC ofereixen un altre any cabals generosos per als joves dramaturgs perquè facin els seus experiments en el consolidat T6. Enguany enceta l'experiència Jordi Oriol, conegut per les seves propostes poc convencionals i sempre abocades a tota mena de jocs de paraules, calemburs i paronomàsies que s'enreden com el vesc en l'arbre esbrancat d'unes reflexions escèniques més o menys perspícaces. L'artefacte dramàtic que

aquest cop s'ha empescat Oriol parteix de la situació real d'haver d'enfrontar-se a escriure un text i preparar l'espectacle que ha d'encetar la nova temporada del T6. La pressió bloqueja el dramaturg, que té un atac de singlot a causa del pànic creatiu que l'acompanyarà tota la funció. El plantejament és certament enginyós, autoreferencial, pirandellià, metateatral, aspectes destacats de *T-error*, que així s'anomena l'obra d'Oriol, jugant a tres bandes amb el nom del T6, la premissa que sense error no hi ha creació i el conegut terror a la pàgina en blanc. Per acabar de quadrar el cercle, part de l'acció s'esdevé al Túnel del Terror del parc d'atraccions del Tibidabo, per on certament han passat i passen actors principiants, i alguns s'hi queden, cosa que pel que conta Oriol deu generar molta frustració.

Joc de miralls

T-error és, doncs, un espectacle sobre el procés de creació d'un espectacle, amb un plantejament enginyós, alguns monòlegs brillants, unes interpretacions còmplices i una música en directe estimulants. Només que les escenes es repeteixen en un joc de miralls que acaba fatigant. Si l'obra evoluciona al llarg de les funcions, com vol l'autor, que passi la tisora sense por pels reiterats bucles. L'artifici, ara sense gaire tremp, en sortirà beneficiat. El conjunt actoral fa una feina que, neta de reiteracions, guanyaria en frescor. Segur.

Sobrequés i Vicens Vives, a escena

Girona estrena una obra basada en l'amistat dels dos historiadors

Redacció GIRONA

La Fundació Romea per a les Arts Escèniques en coproducció amb l'Ajuntament de Girona estrena avui (21 h, al Teatre Municipal), la lectura dramatitzada *Santiago Sobre-*

qués i Jaume Vicens. Història d'una amistat, que està basat en la correspondència que ambdós historiadors gironins van sostenir al llarg de la seva vida, fins a la mort de Vicens Vives, el 1960.

El muntatge, interpretat pels actors Jordi Boixaderas i Abel Folk, amb narració de la lectura per part d'Àngels Bassas i dirigit per Carles Canut, es basa en la correspondència que

Sobrequés i Vives van intercanviar entre el 1929 i el 1960 i que l'any 2000 va recollir en volum, amb el mateix títol, la historiadora Mercè Morales, autora del guió. L'obra presenta les trajectòries personals des dels anys d'estudiants i en els temps difícils de la postguerra, amb les quals s'evocuen nombrosos aspectes de la vida de la ciutat de Girona i de la lluita dels dos joves intel·lec-



Sobrequés i Vicens Vives (a la dreta), a bord del vaixell amb què van viatjar cap a Amèrica, l'any 1934 ■ EL PUNT AVUI

tuals, que havien fet la Guerra Civil en el bàndol de la República, per tirar endavant la seva carrera professional i una família en uns anys de fam i misèria. Un altre al·licient és l'evocació emocionada del passat, d'aquella Girona que van viure els nostres pares i avis.

Després de Girona, l'obra es podrà veure el 27 de febrer al Romea de Barcelona. ■